

[Albrechtsen]

at sagen skal belyses meget mere fyldigt, end det har været tilfældet med denne hemmelige rapport.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg er ked af at bede om denne korte bemærkning, for jeg kan jo se, at hr. Albrechtsen følger en taktik, som ofte anvendes, og som vist også blev det tidligere på dagen i andre debatter. Der bliver i den grad overdrevet i de udfald, som hr. Albrechtsen foretager fra talerstolen, at man har fornemmelsen af, at det skal provokere til den debat, som der ellers ikke ville være lejlighed til.

Jeg synes, de sammenligninger, som hr. Albrechtsen fremfører, de betragtninger om forholdene i Tyrkiet, i voldsomt omfang bærer præg af, at han ikke selv har været der. Jeg har f.eks. svært ved at tro, at hr. Albrechtsen har været i Tyrkiet inden for det sidste år eller to.

Hvis hr. Albrechtsen havde begrænset sig til at foretage en sammenligning mellem Franco-Spanien og Tyrkiet ud fra tilstandene, som de var i 1983, 1984, 1985 i Tyrkiet, kunne jeg have givet hr. Albrechtsen ret et langt stykke af vejen. Men at sige, at det i dag i Tyrkiet forholder sig som i Franco-Spanien, er forkert. I øvrigt kalder man stadig væk parlamentet i Spanien Cortes. Det var ikke kun en Franco-opfindelse. Det hedder det stadig væk den dag i dag.

Når det gælder pressefrihed og partidannelser, mener jeg, at hr. Albrechtsen baserer sig på oplysninger, der er forældede. Sådan er forholdene ikke i Tyrkiet i dag. Jeg tror, at de socialdemokrater, der er til stede her, og som følger med, kender til hr. İnönü, som har en partidannelse, der er repræsenteret i det tyrkiske parlament i Ankara, og kender til fru Ecevit's parti, som også er repræsenteret i det tyrkiske parlament, og de ville sige, at noget tilsvarende sad der simpelt hen ikke i Cortes i Francos tid. Pressefriheden har det også anderledes end ifølge hr. Albrechtsen.

Jeg forstår faktisk ikke, hvor hr. Albrechtsen vil hen med disse kraftige overdrivelser. Han opnår kun – og det er formentlig det, han gerne vil – at vi andre, som også har en kritik, men som er forholdsvis moderate, og som prøver på at få nogle praktiske resultater ud af tingene, fremstår som nogle, der

bestemt skal rensvaske og hvidvaske Tyrkiet. Det har jeg ingen lyst til personlig, men på den anden side må jeg sige, at de overdrivelser, som hr. Albrechtsen kommer med her, ikke må stå uimodsagte.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Nu er hr. Albrechtsens selektive forargelse vedrørende overtrædelse af menneskerettighederne jo velkendt. Men udviklingen i Europa modsiger unægtelig hr. Albrechtsens analyse. De gamle fascistiske diktaturer i Europa er alle i dag demokratier, nogle af dem endda med socialistiske regeringer, men kan hr. Albrechtsen påvise blot et enkelt marxistisk diktatur i Europa, der har kunnet omdannes til et ægte demokrati? Det vil jeg gerne høre.

Vi er i dag – og vi vil være – i færd med at påvirke Tyrkiet til at fjerne de sidste rester af diktatoriske tendenser. Det vil vi benytte alle vores påvirkningsmuligheder til, og vi vil ikke tie omkring eventuelle fortsatte overtrædelser. Men der er unægtelig langt derfra og så til hr. Albrechtsens analyse.

Så talte hr. Albrechtsen om undertrykkelse af en menneskerettighedskommission. Jeg har ikke hørt hr. Albrechtsen tale meget om undertrykkelse af menneskerettighedskommissionen i Nicaragua.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne sammen med hr. Fischer rejse en debat om ethvert af disse spørgsmål, som hr. Fischer ønsker debat om, det være sig Sovjetunionen, Nicaragua eller et hvilket som helst land, hvor vi skal kigge på menneskerettighederne. Hr. Fischer skal ikke savne min medvirken til at rejse problemerne. Det ved hr. Fischer også godt. Derfor er jeg bange for, at jeg må sige: det er noget ævl at komme med.

Hr. Fischer ved godt, at hvis hr. Fischer ønsker at rejse en debat om menneskerettighederne i et hvilket som helst land, så kom til mig, så rejser vi den sammen! Men der er visse lande, hr. Fischer ikke ønsker nogen debat om. Det er forskellen mellem hr. Fischer og mig.